

ønskes tildelt de gamle Pensionister, tildeles paa en forstandig, rationel og god Maade.

Foruden den Begrænsning, jeg nu har nævnt, findes der ogsaa enkelte andre Begrænsninger. For det første siges det i § 2, Stykke 2 under b), at naar den paagældendes Tjenestetid har været mindre end 15 Aar, vil der ikke kunne tildeles ham noget Tillæg. Jeg er ikke saa sikker paa, at denne Bestemmelse er rigtig eller vil ramme dér, hvor den burde ramme. Jeg tænker mig f. Eks., at en Mand er afgaaet ved Døden i en tidlig Alder, medens hans Anciennetet altsaa er meget lille, og at hans Enke derfor har en meget lille Pension; hvis han da har været mindre end 15 Aar i Tjenesten, vil der ikke kunne tildeles hende nogen Understøttelse. Men det er muligt, at jeg ser fejl paa dette Forhold, det kan den højtærede Minister maaske sige mig, jeg er ikke rigtig klar over det. I samme Paragraf under Punkt c) siges det, at hvor den paagældende er fast ansat i Statens eller Kommunens Tjeneste, kan vedkommende heller ikke faa tildelt noget Tillæg til den Pension, han oppebærer. Der er en hel Del gamle Pensionister, som anvendes i Statens Tjeneste; det gælder f. Eks. adskillige militære Befalingsmænd. De militære Befalingsmænd afskediges jo i en meget ung Alder, og en hel Del af dem, der saaledes gaar ud af Statstjenesten, sidder nu i en eller anden Stilling i Statens Tjeneste med et Honorar. Her vil jeg nu gerne spørge den højtærede Minister om, hvad der skal forstaaes ved, at vedkommende er fast ansat. Er en Mand, som er gaaet ud af Statens Tjeneste og pensioneret paa et tidligere Tidspunkt, men som nu har en honorarlønnet Stilling i Statens Tjeneste, fast ansat, eller er han det ikke? Jeg synes, at det i denne Forbindelse burde være lige-gyldigt, om Manden er fast ansat eller ikke, for saa vidt han har en bestemt Indtægt; det er dog i dette Forhold kun Indtægten, det drejer sig om, det er paa Grundlag af Indtægten, at disse Tillæg gives Pensionisterne. Det forekommer mig derfor at være urigtigt, at det skal være en Betingelse, at vedkommende ikke er fast ansat.

Mod Børnepensionsretsaldere ns Forhøjelse skal jeg ikke indvende noget; jeg tror, det i mange Tilfælde er en Foranstaltning, som er i højeste Grad paakrævet. For de unge Mennesker, hvis Forsørger enten er pensioneret eller gaaet bort, vil det være en stor Fordel, især hvis de skal læse eller have en haandværksmæssig Uddannelse, altsaa skal gennemgaa en Lære-

tid, om der gennemføres en Forhøjelse af Pensionsretsaldere n fra 15 til 18 Aar. Derfor hilser jeg med Tilfredshed, at denne Bestemmelse er indsat i Lovforslaget.

Den ærede Ordfører for Venstre nævnte, at man fra Venstres Side mener, at det vil være tilstrækkeligt at anvende $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til dette Formaal, medens Regeringen og de øvrige Partier har ment, at 1 Mill. Kr. ikke er for meget. Det ærede Medlem fremhævede stærkt et Par Gange, at Venstre har afgjort Sympati for de gamle. Det vil altsaa sige, at de gamle faar for $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Sympati hos det ærede Medlem og hans Parti, medens vi andre er i Stand til at honorere Sympatien med 1 Mill. Kr. Der er altsaa en Gradsforskel i den Sympati, som kommer til Udtryk hos det ærede Medlem og hans Parti, og den Sympati, som kommer til Udtryk fra anden Side. Jeg skal dog ikke komme nærmere ind herpaa. Jeg anbefaler Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Finansministeren (Bramsnoes): Jeg takker de ærede Ordførere for den Tilslutning, Lovforslaget gennemgaaende har faaet. Jeg forstaaer de Udtalelser, der blev fremsat af den ærede Ordfører for Venstre, saaledes, at Venstre for saa vidt er tilfreds med Forslaget, at man ikke agter at stemme imod det. Det havde jeg egentlig heller ikke tænkt mig Muligheden af. Hvorvidt det ærede Medlems Udtalelser skulde forstaaes saaledes, at Venstre stemmer for Forslaget, staar foreløbig uklart, men det vil jo Tiden vise. Det vil dog, som allerede nævnt, ikke faa nogen Indflydelse paa, om Lovforslaget vedtages eller ej, idet de 3 Partier i dette Øjeblik er rede til at give Forslagets Indhold deres fulde Tilslutning.

Den ærede Ordfører for det radikale Venstre (Veistrup) kom ind paa Spørgsmaalet om Ministerens Skønsret med Hensyn til Uddelingen af disse Penge. Det bliver jo ikke Ministeren, der kommer til at uddele disse Penge, men det bliver et Departements Opgave, og som en naturlig Følge heraf maa man have visse Regler at gaa efter. Jeg forstod ogsaa, at det var nogle Oplysninger i saa Henseende, det ærede Medlem søgte. Det ærede Medlem saa en vis Fare i, at man paa den Maade skulde skønne over, hvorledes Pengene skal fordeles, men samtidig synes jeg, at det ærede Medlem var lidt haard imod de Forsøg, der er gjort paa at opstille bestemte Regler, for det er netop Vanskeligheden ved denne Lovs Administration, at man ikke kan opstille aldeles faste Regler for